Na mužství neexistuje návod

13.5.2026 - | Městská část Praha 7

Tanečnice a performerka Lucia Kašiarová se na stránkách Hobuletu objevila už v roce 2018, kdy vedla a budovala jedno z nejživějších kulturních míst v Praze, Studio Alta. Od té doby se mnohé změnilo a Lucia nakonec zamířila do čela instituce, ve které by ji čekal asi málokdo. Liga otevřených mužů (LOM), jež se přes dvacet let věnuje mužům, jejich vztahům, emocím a zodpovědnosti, tak se začátkem roku 2026 najela na novou vlnu. S ředitelkou, která nejenže stojí jako žena v čele mužské organizace, ale ještě navíc profesně vzešla z úplně jiného světa. Ale možná je těch souvislostí nakonec víc, než se může na první pohled zdát…

Jak jste se dostala od tance a kultury až do čela organizace věnující se mužům? Jsou to přece jen dost odlišné oblasti…
Jsou, ale zároveň nejsou. Kultuře a umění se věnuji celý život a tady v Holešovicích jsem od základů vybudovala mezinárodní kulturní centrum Studio Alta. Byl to prostor, kde se umění od začátku prolínalo s občanskou angažovaností, dělali jsme konference pro neziskovky, aktivity pro uprchlíky nebo pro bezdomovce. Tohle propojení umění se sociální sférou mi bylo vždycky blízké.

Alta se postupně přestěhovala do karlínské Invalidovny a nakonec do Libeňského pivovaru, ze Sedmičky tak přešla na Osmičku. Já jsem mezitím předala ředitelský post a odešla vést Divadlo Štúdio tanca na Slovensku. Čtyři roky jsem pendlovala, žila jsem v Praze a jezdila jako dělník na týdenní stáže. (smích) Po těch čtyřech letech, i s ohledem na to, co se na Slovensku děje s kulturou – a co se bohužel teď opakuje i tady v Česku –, jsem se rozhodla, že chci změnu. Hledala jsem, co by to mohlo být, a náhodou jsem narazila na Ligu otevřených mužů. Přihlásila jsem se do výběrového řízení a z nějakého zajímavého důvodu si mě vybrali, přestože jsem žena a jde o organizaci věnující se mužům.

Víte, proč si vás vybrali?
Inzerát byl napsaný velmi otevřeně, kladl důraz na to, že nezáleží na pohlaví ani vyznání, ale na člověku, který to hodnotově vezme za své. To mě zaujalo, proto jsem přišla. A pak jsem se musela smát, když jsem vstoupila do místnosti, kde se měl konat pohovor, protože mi hrozně připomínala taneční zkušebnu, ačkoli je to „terapeutovna“. Pohovor vedli bývalý ředitel Petr Josef a zakladatel Martin Jára a způsob, jakým se mnou mluvili, mě přesvědčil. Propojilo se mi to s tím, v jaké době žijeme. Svět teď ovládají muži, kteří jsou sebestřední, manipulativní a touží po moci. A přesně tohle svět nepotřebuje. Potřebuje naopak takové muže, kteří jsou otevření, pracují na sobě a pečují o své okolí. To je pro mě důležité, a proto jsem se rozhodla svou další misi věnovat LOMu.

Setkala jste se s některými mužskými tématy už dříve v uměleckém prostředí?
V divadle jsem vždy měla ráda mužské skupiny techniků – osvětlovači, zvukaři, scénografové – to jsou většinou muži a je to genderově velmi stereotypní prostředí. A jakmile do takového kolektivu přišla žena osvětlovačka nebo technička, udělalo to zajímavé energetické změny. Zároveň jsem sledovala, jak se ti chlapi stávají otci. Díky tomu, že pracují ve flexibilním prostředí, mohli o děti pečovat víc, než bývá zvykem. Jenže to, co se k nim ze strany společnosti dostávalo, bylo stále hluboce stereotypní. Táta přiveze dítě do školky a paní učitelka se zeptá, proč mu maminka zapomněla udělat svačinu. Automaticky se počítá s tím, že tohle dělá máma. Když je dítě nemocné, volají mámě, ne tátovi.

Což jsou témata, o kterých se v rámci debat o rovnosti příliš nemluví…

Přesně. V Altě jsme hodně řešili genderovou rovnost, ale mluvilo se převážně o problémech žen a situacích, se kterými se potýkají ony. O mužích se mluvilo mnohem méně. A myslím, že z velké části proto, že muži jsou méně sdílní. Stydí se, mají pocit, že o svých vnitřních pochodech mluvit nemají. A pak se to projevuje tím, že prostě nemají hlas. Ligu otevřených mužů v roce 2001 založili tři psychoterapeuti a lektoři.

Co byl jejich původní impulz?
Měli právě pocit, že mužským tématům se ve společnosti věnuje příliš malý prostor. Ve společnosti je silně slyšet feministický hlas – a to je jedině správně –, ale aby skutečně vznikla genderová rovnost, je stejně důležité posílit i tu druhou stranu. Zajímat se o to, co potřebují muži, jaké jsou jejich problémy, jak jim pomoct, aby více vnímali své vztahy a pečovali o sebe i o blízké. Z toho, co jsem pochopila, tohle byl ten původní popud.

Zajímavý je už samotný název organizace – Liga otevřených mužů. V tomto kontextu může slovo „liga“ působit trochu zavádějícím dojmem…
Lidi na to reagují buď pozitivně, nebo negativně. Někdo si to hned spojí se sportem a nechápe, proč jsme liga. Ale já myslím, že to slovo chce vyjádřit skupinovost, uskupení lidí, kteří mají společnou věc a určitý náboj. A to se mi líbí, dává to tomu určitou sílu. Momentálně i z těchto důvodů více používáme zkratku LOM.

Jakým klíčovým oblastem se dnes LOM věnuje?
Řekla bych, že máme tři hlavní programy a pak důležitou advokační činnost. První je program Zvládání vzteku bez násilí. Pracujeme s původci násilí v blízkých vztazích. Jsme zapsaný sociální program, klienti přicházejí na individuální i skupinové terapie a pracujeme na tom, jak mohou převzít odpovědnost za vlastní chování a jak nepřenášet nezdravý kód na další generace. Věříme totiž, že pokud budeme pracovat jen s oběťmi násilí, nic zásadního se nezmění. Ale když se pracuje i s původci násilí – a ti se naučí, jak se ke svému vzteku sami postavit –, může se ten začarovaný kruh skutečně přerušit. Tuhle metodu zvládání vzteku zároveň školíme pro odborníky z jiných oblastí, pro lidi z vězeňské služby, ze škol, terapeuty, pracovníky v sociálních službách. Aby ji mohli uplatnit ve své vlastní profesi.

Druhý velký program se jmenuje Patron. Dobrovolníci patroni a patronky, kteří projdou naším školením, jsou párováni s dívkami a chlapci z ústavní péče a budují si vzájemně vztah. LOM školí patrony a patronky k tomu, aby věděli, jak být dětem oporou, jak reagovat na krizové situace a hlavně jak dětem ukázat, že za sebe musí převzít odpovědnost, aby byli připravené žít samy bez institucionální podpory, když se osamostatní. Pravidelně se spolu scházejí zhruba čtyři roky před opuštěním dětského domova. Budují si vztah. Když dítě odchází do reálného světa, patron je stále k dispozici a pomáhá mu zvládnout situaci běžného života ještě několik dalších let. Nejde ale o to, že patron sežene byt nebo koupí auto, jde o to najít cestu, jak si dotyčný může pomoct sám. Patron naviguje, doporučuje, je tam pro toho druhého. Na školení, které jsem nedávno absolvovala, jsem zjistila, že většina patronů tam jde s pocitem, že chtějí pomoct, ale nakonec odcházejí s vědomím, že ta největší pomoc je vztah a důvěra. Že tam prostě jsem a dotyčný mi může zavolat. Teď máme přibližně sto patronských dvojic. Jsou to muži i ženy, různého věku. A podobný program v Česku nikdo jiný nedělá.

Asi k vám chodí i muži, kteří nepotřebují terapii, ale chtějí na sobě pracovat preventivně…
Je to tak, jako takový náš třetí pilíř fungují seberozvojové kurzy pro veřejnost – pro muže, ale i pro ostatní. Témata jako aktivní rodičovství, mužská cesta, cesta pro otce a syny, cesta pro otce a dcery, nenechte se vytočit. Může se stát, že k nám klient přijde jako čerstvý táta a řeší, jak se stát dobrým rodičem. Pak se vrátí, až dítě povyroste, a půjde na cestu pro otce a syny. A jednou přijde bilancovat svůj život. Na to máme program Bilance pro muže. LOM je takový průvodce různými životními fázemi mužů a jejich blízkých.

Zmínila jste ještě advokační činnost…
Ta je zvenku méně viditelná, ale věnujeme se jí hodně. Na základě výzkumů, které sami děláme, komentujeme novelizace zákonů, grantové výzvy, lobbujeme za systémové změny. Participovali jsme například na nedávné novele změny definice domácího násilí v občanském zákoníku, která zakotvuje nepřijatelnost tělesného trestání. Cílem LOMu je, aby celá společnost byla zdravější, a to vyžaduje i změny na systémové úrovni.

Jak je LOM financovaná?
Naše činnost je z velké části závislá na grantových dotacích a darech. Dostáváme jednorázové i víceleté dotace z MV, MPSV a různých nadací. Není to snadné, protože LOM je velká organizace, která má také dost velký organizační aparát, a většina dotací je účelově vázána na náklady spojené s odbornou činností. Pokrývají mzdové náklady na terapeuty, lektory, metodiky, supervizory atd., ale ne náklady spojené s managementem či propagací. Proto je pro nás zásadní i individuální a firemní dárcovství, bez kterého bychom některé činnosti nemohli realizovat.

Přicházejí do programu zvládání vzteku muži dobrovolně, nebo je někdo posílá?
Obojí. Někdo přijde sám, jiného přivede manželka. A pak jsou klienti, kteří přicházejí na doporučení soudu, probační služby nebo OSPODu. Ale je důležité zmínit jednu věc – nikdo tady není z donucení. Každý klient prochází vstupním pohovorem, při němž naši terapeuti zjišťují, zda má aspoň částečný vhled do vlastní sebereflexe. Pokud tam není ani zárodek ochoty přiznat si, že jsem strůjcem svého chování, s daným člověkem nepokračujeme. Metoda by nefungovala. Je to podobné jako u závislostí: dokud si člověk nepřizná problém, je velmi těžké s ním dojít ke změně. Takovému klientovi doporučíme jiný typ terapie, a pokud jí projde, může se k nám vrátit.

Takže vám sem někdo může přijít na doporučení OSPODu, a vy ho přesto odmítnete?
Ano, může se to stát. A samozřejmě mu pak doporučíme jinou cestu. Záleží to případ od případu, přesná čísla by vám řekli přímo terapeuti z programu. Tato část práce je právě vedena jako sociální služba a jsme v úzkém kontaktu s dalšími instancemi, které nám sem klienty posílají.

Vedou kurzy výhradně muži?
Většinou ano, ale ne vždy. Kurz Rozchodem rodina nekončí je záměrně vedený vždy mužem i ženou, protože se téma týká celé rodiny. I v poradně, kde si člověk může rychle domluvit schůzku, když se potřebuje zorientovat, pracují terapeuti obojího pohlaví. Obecně platí: co se týká přímo mužských témat a mužských kurzů, vedou mužští lektoři. Když jde o rodinu jako celek, přibývá i ženský pohled.

Kdybychom vynechali ty, které sem přivede manželka nebo soud, jak by vypadal váš typický klient?
Nejčastěji jsou to muži kolem třicítky, kterým se právě narodilo dítě. Je to moment, kdy si začnou sami uvědomovat, jakým vzorem chtějí pro dítě být, jak skloubit práci, partnerský život a rodičovství. A začne je zajímat, jak dítěti zprostředkovat co nejlepší zázemí. Zároveň si uvědomují, že třeba na rodičovskou dovolenou jít nemohou, protože vydělávají víc než partnerka a ekonomicky to jinak nejde. Tahle genderová nevyváženost je začne štvát a hledají, jak s tím pracovat. Pak jsou to muži, kterým se opakovaně rozpadají vztahy a nevědí proč. Přijdou s tím, že chtějí zachránit vztah, a postupně zjistí, že musí nejprve pracovat sami na sobě. A od té chvíle je to velmi individuální.

Ve společnosti se hodně mluví o krizi mužství. Jak ji vnímáte vy?
Myslím, že muži jednoduše zůstali pozadu. Ale je to jejich věc, ne vina žen, které řeší svá témata. Ženy se po léta věnovaly svým právům a potřebám, a správně. Muži ale na tu změnu nereagovali, nezačali se aktivně ptát, jak se jejich role mění, co to pro ně znamená. Zůstali ve starých stereotypech nebo přešli do extrému nebo jsou prostě ztraceni a nevědí, co s tím. A k tomu se bojí mluvit. Jsou tak v jakémsi vakuu.

Přitom žádná jednoznačná odpověď na to, co dnes znamená být mužem, neexistuje. A to je v pořádku. Každý muž to má jinak. Je naprosto v pořádku být silný a průbojný. Je stejně v pořádku být introvertní, poetický, víc používat svůj ženský vnitřní princip. Důležité je, aby to bylo integrované a opravdu jeho.

A pak je tu ještě manosféra…
To je podle mě skutečné nebezpečí. Mladí muži, jejichž otcové se jim málo věnovali – a to je velmi časté –, hledají vzory jinde. A najdou rychlé návody na sociálních sítích: jak být úspěšným mužem, jak se prosadit. To je jako mor. Ti kluci to nasávají, protože nemají jiný referenční bod.

Vy máte doma sedmnáctiletého syna. Jak to vidí on?
Skrze něj jsem pochopila věc, která mě překvapila. Myslela jsem, že genderové zvýhodňování jde jen jedním směrem. Ale on mi ukazuje, že ten stereotyp se přenesl i na druhou stranu. Kluci ve škole například velmi intenzivně vnímají, kdy jsou dívky zvýhodňovány. Třeba když se automaticky počítá s tím, že holky rozhodují o tom, co se bude dělat, protože jsou přece holky a kluci by měli být gentlemani a ustoupit. A těm klukům to nedělá dobře, chtějí rovný vztah, úplně stejně jako dívky. Podle mě osobně není dobré jakékoliv takové škatulkování na základě pohlaví.

Muži mívají obecně větší problém mluvit o svých vnitřních stavech. Jak se s tím pracuje?
Muži mají tendenci být „držáky“. Když se v nich něco děje, řeknou si, že to vydrží. A nechají to dojít do extrému, kdy to buď náhle praskne, nebo selže tělo, nebo dojde k duševnímu zhroucení. Ženy jsou nastavené jinak, intuitivně dokážou víc plynout a říct si, co potřebují.

Nedávno jsem slyšela zajímavý pohled od Daniela Wagnera, který bude u nás přednášet na konferenci: vypozoroval, že to souvisí s menstruačním cyklem. Ženy jsou každý měsíc vystaveny určité míře zranitelnosti, tělo je trochu jiné každý den a ženy se s tím musejí přirozeně vyrovnávat. Muž si nastaví: takhle to je, jsem silný, vydržím a tu přirozenou křehkost s tělem prostě necvičí. Pak v padesáti najednou zjistí, že to nejde, a neví, co s tím. Tohle mi přišlo jako zajímavý pohled, i když samozřejmě je to jenom jeden úhel.

A jak se pracuje s mužem, který se otevřít neumí nebo nechce?
V terapiích přímo nejsem, ale z toho, co tady slýchám, to nakonec vždycky nějak jde, protože k nám nechodí někdo, kdo na sobě pracovat nechce. Nejsme organizace pro lidi v akutní krizi nebo naprostém kolapsu, ti potřebují jiný typ pomoci, třeba psychiatrickou péči. K nám chodí muži, kteří chtějí něco změnit. Že pak zjistí, jak je to těžké, to je druhá věc. (smích)

Vy jako tanečnice máte přirozeně blízko k tělu. Mají muži problém navázat kontakt s vlastním tělem?
Bývá to tak. Zažila jsem to přímo tady na jednom kurzu. Když bylo zadání „zkuste vnímat, kde vztek ve svém těle cítíte“, ženy to dokázaly aspoň přibližně pojmenovat. Muži tam měli úplnou tmu. Ale pak jsou překvapení. Zjistí, co všechno jim tělo říká, když ho začnou poslouchat. Že skutečně funguje jako identifikátor toho, co se v nich děje. A to přehlíželi celý život.

Říkáte, že vztek je potlačená agrese. Ale agrese sama o sobě přece není špatně…
Přesně tak. Agrese je emoce, kterou máme všichni, a dá se s ní smysluplně pracovat, dá se z ní dokonce čerpat pozitivně. Problém nastává, když s ní pracovat neumíme. Pak přechází ve vztek a vztek v násilí. Naši terapeuti učí klienty rozpoznávat signály: kde v těle cítím, že se mi zvedá tep, zrychluje dech, začínám se potit. A co s tím dělat, jak z takové situace odejít dřív, než to eskaluje. Protože když zůstanete, akumuluje se to nevyhnutelně.

Setkáváte se s tím, že sem někdo přijde a chce se ujistit, že je „dost mužný“?
Obvykle sem přijdou muži, kteří se hledají, kteří si chtějí potvrdit, jestli to, co cítí, je správně. Jestli

takhle vypadá „správný muž“. My jim na to odpověď nedáme, protože žádná jednoznačná odpověď není. Ale dáme jim oporu, aby věděli, že to, co dělají a cítí, je v pořádku. Aby věděli, co potřebují, uměli si říct o pomoc a nestyděli se za vlastní emoce. A to je základ toho, jak může být člověk integrovaný sám se sebou.

Podivuje se někdo nad tím, že takovou organizaci vede žena?
Ano, a reagují na to buď pozitivně, nebo negativně, docela to lidi zaujme. Ale já mám v sobě tuhle věc srovnanou. Pro mě je to jenom důkaz toho, že LOM je skutečně otevřená organizace, není rigidní organizací, která by si myslela, že s muži smějí pracovat jen muži. A na druhou stranu: i když máte ligu vozíčkářů, nemusejí v ní být všichni vozíčkáři. Je skvělé, když i jiné typy lidí chtějí pro takovou organizaci pracovat, protože to ukazuje, že je to prostě potřebné.

Jsou v Česku ještě jiné organizace podobného zaměření?
Existují různé organizace věnující se mužským tématům, ale jsou to spíše ta silová uskupení, která dávají návody, jak se stát „dobrým mužem“. My se naopak snažíme návody nedávat a pracovat s tím, co ti muži sami řeší a potřebují. Pak jsou rodinná centra, se kterými spolupracujeme – třeba s Aperiem na programu Rozchodem rodina nekončí. Tam mají zase opačný problém: chodí tam ženy, ale ne muži. Tak nás volají, abychom tam přitáhli mužský pohled.

Muži vnímají pojmy jako rovnost pohlaví nebo feminismus někdy jako útok na sebe. Jak s tím pracujete?
Stačí otočit paradigma. Když mluvíte o tom, že muži mají mít stejná práva jako ženy, najednou vás začnou poslouchat, protože se dostaneme k věcem, které se jich přímo a prakticky týkají. Třeba: mám právo vzít dítě k lékaři a zaměstnavatel mi to musí umožnit. Muži to často buď nevědí, nebo se stydí si o to říct, protože se automaticky počítá s tím, že k doktorovi chodí s dítětem vždy žena. Jenže i muži o tohle stojí, v praxi to vidím jasně.

Je vidět nějaký generační posun? Jsou mladší muži otevřenější?
Z toho, co tady slýchám, tak ano. Ale pak je tu zajímavý paradox, který teď řešíme. Máme pocit, že dvacet let jsme šli jasným směrem k větší otevřenosti a rovnosti. A teď se zdá, jako by se to vracelo zpět k rigidním představám o tom, co muž musí a má být. Nedávno se tady řešil výzkum, v němž muži generace Z odpovídali, že očekávají, že se manželka podřídí, bude doma s dětmi a vařit, ale zároveň ze stejného výzkumu vyšlo najevo, že nejatraktivnější pro ně jsou ženy samostatné, s kariérou. Takový vtipný paradox. Já to beru jako informaci o tom, že mise LOMu je pořád aktuální.

Jak si to vysvětlujete?
My jsme ten výzkum na sociálních sítích trochu rozporovali. Snažili jsme se k němu přistoupit pozitivně. Závěr o tom, že mladí muži chtějí kolem sebe otevřené a samostatné lidi, je vlastně dobrá zpráva. To, co se popisuje jako „tradiční postoj“, může být jen část odpovědí na konkrétně položené otázky. Záleží, z které strany to vezmete. Zároveň je ale důležité nezapomenout, že takové vlny ve společnosti byly odjakživa a vždycky to tak bude, to je normální. Když jsem měla emancipovanou prababičku, budu se třeba já naopak více klonit k té tradiční roli. A moje dcera bude zase jiná. Vždycky se to nějak vyvažuje.

Říkala jste, že k vám chodí hlavně muži kolem třicítky. Objevují se i starší muži, nebo vůbec?
Zrovna tohle řešíme. Chtěli jsme otevřít Mužskou bilanci pro muže 55+, ale nepodařilo se nám ji naplnit. Nevíme přesně proč, zatím jsme na to odpověď nenašli. Ale je to zajímavý signál: ta generace nás zkrátka ještě nenachází nebo se ještě nerozhodla přijít.

Změnila vám tato práce pohled na muže?
Řekla bych, že mi spíše potvrzuje to, co jsem tušila. Všichni potřebujeme mít prostor mluvit o sobě,

říct si o pomoc, přiznat, že potřebujeme péči. Když se to těm lidem dá, a tady to opravdu vidím v praxi, posunou se dál, jsou integrovanější, mají lepší vztahy a lepší život. To platí pro muže stejně jako pro ženy, i když to od mužů tak nahlas neslyšíme.

Co pro vás osobně bylo při přechodu z kulturního sektoru nejtěžší?
Celý život jsem byla odbornicí na kulturu. Uměla jsem obhajovat umělce, vysvětlit, proč je umění pro společnost důležité. Tady nejsem odbornicí na žádné z témat, která tu řešíme. A přitom je mám nějak reprezentovat a pracovat pro organizaci tak, aby bylo jasné, že to děláme dobře. To pro mě bylo na začátku docela děsivé. Postupně nasávám informace od těch, kteří tu odbornost mají, a teď už se cítím lépe. Ale ten začátek byl náročný.

A co vás naopak příjemně překvapilo?
V umění, aspoň v té nezávislé sféře, se pracuje od nevidím do nevidím a hranice mezi profesním a osobním životem prakticky neexistuje. Tady lidi svou práci milují stejně intenzivně, ale zároveň si umějí jasně říct: teď nepracuji, mám rodinu, mám svůj život. Myslím, že to vychází z toho, že terapeuti a lidé pracující přímo s klienty velmi dobře vědí, že kdyby toho dělali víc, spolklo by je to. A nikomu by tím nepomohli.

Vidíte propojení mezi světem tance a tím, co děláte teď?
Určitě se to nějak propojuje. Když jsem byla na víkendovém školení patronů, zapojili mě do aktivit spojených s tělem, vedla jsem rozcvičky, různé pohybové věci. A lidé reagovali dobře, pomohlo jim to uvolnit se a naladit na sebe. Takže mě tam již nějakým způsobem využívají. A já věřím, že se to bude propojovat čím dál víc.

Doporučila byste podobnou profesní změnu i jiným?
Ano, a bez váhání. Zjistíte, že to, s čím jste byli identifikováni navenek, nemusí být to nejpodstatnější na vás. Já jsem dlouho byla „ta Lucia z Alty, která programuje současný tanec“. Teď chodím do divadla úplně jinak, konečně si ho zase užívám. A to, co jsem se naučila v kulturním sektoru, je aplikovatelné i tady. To mě hrozně těší a zvedá mi to sebehodnotu. A pak ještě jedna věc, kterou jsem si v sobě poprvé uvědomila… Poprvé v životě jsem si přiznala, že když budu spokojená já, budou spokojenější i ti kolem mě. Celý život jsem chtěla dělat dobro pro ostatní a zapomínala jsem na sebe. Teď to vím. A to je, myslím, dobrý začátek.

Jaký máte vztah k Sedmičce?
Žiju a pracuju v Praze 7 víc než 15 let. Naši městskou část mám skutečně ráda. Po období, kdy jsem hodně cestovala po Evropě, si teď užívám všechno, co Sedmička nabízí, a v podstatě z ní nevytáhnu paty. Máme tady krásná místa na odpočinek a volnočasové aktivity, kvalitní divadla, kino a veškerou další občanskou vybavenost. Do práce chodím pěšky přes Wintonovu ulici a jsem ráda, že LOM sídlí v tak skvělé lokalitě.

Lucia Kašiarová (*1981) vystudovala Konzervatoř J. L. Bellu v Banské Bystrici, Vysokou školu múzických umění v Bratislavě a HAMU v Praze. Je držitelkou ceny Tanečnice roku 2012 a Manažerka roku 2018. V roce 2007 v Holešovicích založila Studio Alta, které se pod jejím vedením etablovalo v jednu z nejvýznamnějších nezávislých kulturních platforem v Česku. Poté vedla Divadlo Štúdio tanca na Slovensku. Od roku 2025 je ředitelkou Ligy otevřených mužů.

Liga otevřených mužů (LOM) je expertní organizace, která od roku 2001 pracuje s muži na tématech vztahů, rodičovství, emocí a nenásilí. Provozuje program zvládání vzteku pro původce násilí v blízkých vztazích, dobrovolnický program Patron pro děti z ústavní péče a seberozvojové vzdělávací kurzy pro veřejnost. Věnuje se také advokační činnosti a výzkumu v oblasti genderové rovnosti.
→ www.ilom.cz

https://www.praha7.cz/na-muzstvi-neexistuje-navod